

Tørstig

12 digte

Bruno Langdahl

Tørstig - 12 digte

Udgivet april 2024

Fotos: unsplash.com

Indhold

Om de 12 digte	4	
Tørstig	8	
Hjem	10	
I min sjæls slot	12	
Timeglassets to etager	16	
Det må ha' lignet et øje	18	
Efterår	22	
Morgen	26	
Heller ikke jeg fordømmer dig	32	
Høj sø	36	
Til den som er udmattet. En velsignelse.	40	
Nat i Gudsriget	42	
Indflyttingsklar	44	
Billeder	46	

Om de 12 digte

Min kirke hedder Horsens Valgmenighed. Det er en dejlig kirke. Når den er, som den gerne vil være, er den åben, livgivende, kristuscentreret og ansvarlig. Og det synes jeg faktisk tit, den er.

De fire smukke ord er kirkens værdier. (Du kan læse mere om dem her: horsensvalgmenighed.dk/vaerdier.) På den måde er de formuleret til et fællesskab. En organisation. Men jeg synes også, at ordene kan noget på det personlige plan.

Hvem vil ikke gerne leve et liv, som er præget af åbenhed og ansvar - som er centreret om Kristus og spreder liv omkring sig? Den slags kan man reflektere over, tygge på, dykke ned i og prøve at vokse i.

Det er her, de 12 digte kommer ind i billedet. Digtene var der i forvejen. De er ikke skrevet til eller udfra de fire ord. Men de er udvalgt ud fra dem. Tre digte til hvert ord. Tolv i alt.

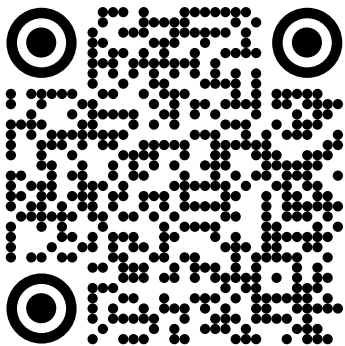
Digtene springer ud af det sted, hvor vi møder Gud. Nogle af dem er endda bønner. De begynder der, hvor det handler om at leve åbent over for sin skaber, favne livet i sin mangfoldighed, fokusere ind på Kristus og dele sit ansvar for sig selv med ham.

Men jeg håber, de også springer videre. Hjælper os en lille smule med at møde verden med generøsitet - og at give de fire smukke ord kød og blod blandt dem, vi er iblandt.

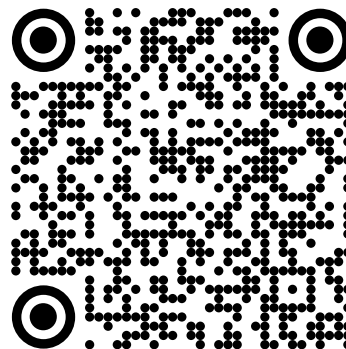
God læselyst!

Lyt til digtene

Du kan læse digtene på de følgende sider. Men du kan også vælge at lytte til dem. De 12 digte ligger tilgængeligt i podcast-format hos Apple og Spotify. Søg på "Tørstig", eller brug QR-koderne herunder.

Spotify Podcast

Apple Podcast

Åben

Tørstig

Hjem

I min sjæls slot

Tørstig

Mit hjerte er ik' synderligt rent.

Men jeg er tørstig!

Når Du kalder, kommer jeg tit for sent.

Men jeg er tørstig!

Min pæne facade har det med at krakelere.

Men jeg er tørstig!

Alligevel vil jeg så gerne selv være den, der kontrollerer.

Men jeg er tørstig!

Jeg er ik' meget for at lægge hovedet på blokken.

Men jeg er tørstig!

Ikke just det frommeste får i flokken.

Men jeg er tørstig!

Tørstig efter Dig, så munden smager som sand.
Tørstig som en hjort, som bare skriger efter vand.

Tørstig som min by med det gamle mørke Fængsel.
I mit bryst kan jeg mærke lidt af dens hjertes længsel.

Tørstig efter at blive vækket af en større og smukkere drøm.
Tørstig som en samaritansk kvinde, som sidder ved en brønd.

Tørstig efter, at du vågner verdens dybeste toner.
Tørstig efter at høre dem prise Menneskets Forsoner.

Tørstig efter liv i overflod og sprængte dæmninger,
bægre fyldt til kanten og lovsang uden hæmninger!

Tørstig efter nåden: At få og ikke gå forbi.
Tørstig efter at se Din kraft og kærlighed sat fri!

Gud, jeg er tørstig!

Hjem

Her gik du og troede, at Gud var så'n lidt "Vent til far kommer hjem"-agtig.
Og så er det nærmest omvendt.

Det handler i hvert fald mere om, når du kommer hjem til ham.

Og han løber dig i møde.
Løber alt, hvad han kan!
Og gi'r dig en far-krammer.
Og du får ikke engang tid til at sige undskyld.
For kom lige med!

Og her er en ring.
Og her er noget fedt tøj.
Og noget virkelig lækkert mad.
Og så er der fest!

For nu er du kommet hjem!

Nu er du levende!

Her gik du og tænkte: "Du er død for mig!"

Og så breder han armene ud.

Helt ud.

Og si'r: "Jeg er død for dig."

I min sjæls slot

Digtet er en oversættelse af Walter Rauschenbusch digt "In the castle of my soul".

I min sjæls slot er der en nødindgang.
Når jeg går gennem, er jeg i Guds nærvær
En stille tanke, tonen fra en sang
– og jeg finder mig selv der, hvor Gud er.

Det er et faktum.

Menneskeverdenen er lavet af støj
og plader holdt nede i en rille.
Katedraler af data. Støv. Og røg!
Men hos Gud er der storslået stille.

Og i stilheden er en melodi.
Sød, som når man er helt tilfreds og mæt,
af kærlighed selv, af tyst eufori.
Varm som en flamme, som holder dig tæt.

Og når jeg bevæger mig ind i Gud
Er alt liv gennemvædet af mening.
Jeg ved det. Uden at spørge Ham ud.
Jeg ved det med hver åres forgrening.

Det er her, at mine længsler mødes,
og jeg finder svar på hjertets vildhed.
Feber forsvinder og kinder rødes.
Her i mødet. I Guds store stilhed.

Mine problemer er småsten på vejen.
Som de evige bjerge er glæden.
Sådan er det idet jeg krydser stregen
i bøn. Fra tid ind i evigheden.

Når jeg finder mig i Guds bevidsthed
er mine medmennesker ikke væk
eller glemt – men så mærkeligt nærved.
Og vi bor her. Vi er ikke på træk.

Dem, som jeg elsker, som hører mig til
har en helt særlig og mystisk værdi.
I øjnene et varmt legende spil.
De har et lys, som gløder indeni.

Sådan er det når min sjæl banker på
Og går ind i Guds nærværets have.
Små ting bliver store. Store ting bliver små.
Og gennemblødt med højhed er det lave.

Det nære er fjernt. Fremtiden er nær.
Hos Gud er revolutionens substans
Himmel kysser jord. Gudsriget er her.
Og denne muld er min sjæls Fædrelands.

Livgivende

Timeglassets to etager

Det må ha' lignet et øje

Efterår

Timeglassets to etager

Det sker typisk, når man runder de fyrre,
at man finder sig selv
i et gennemsigtigt rum men uden døre.
Et mystisk hotel.

Og rundt om tæerne, der flyder sandet.
Jeg tror, jeg har sandskræk!
Nog'n har hevet proppen op af badevandet.
Alting flyder væk.

En sang fra anden sal i timeglasset.
Bittersød nostalgi.
Om de børnehåb, som evigt er forpasset.
Om slut og forbi.

Men

hvad hvis mit timeglas er vendt i vejret
og min plads nedenfor?
Så er sand jo egentlig noget, jeg får foræret
hvert sekund der går.

Et smil i rette tid fra Himlens Hjerter,
et sandt og kærligt ord,
hver en dags tiltrængte del af fryd og smerte.
Du dækker mit bord!

Som stjernerne, hvor Abram står og måber
af godhed uden tal,
og hvor Lina går og tæller duggens dråber
Sand i stille fald.

*

En skønne dag vil timeglasset klække
med et suk fra mit bryst.
Strandsand i miles, en uendelig række!
Tyst på livets kyst.

Det må ha' lignet et øje

Du ku' ha' begyndt et helt andet sted.

Du ku' ha' startet forfra.

Men du startede med urdybet.

Det øde.

Det buldrende mørke.

Den rungende tomhed.

Med dine skabernæver flåede du det fra hinanden. Som et åbent sår.

Vandhimmelhvælvet ovenover. Havet under.

Og som når nogen trykker på kontakten i det helt stor teater: Lys!

Og så begyndte det hele ellers at tage form.

Jorden kom til syne.

Grønt græs og blade bredte sig som flammen, når man sætter en tændstik til avisepapir.

Planter og frugttræer.

Sol. Måne. Stjerner!

Fuglesving under himlen.
Fiskesvup under havspejlet.
Og alle.
Slags.
Dyr!

Det må ha' lignet et øje.
Himmelhvælvets bue ovenfor.
Havets bølgende linje under.
Solens glimt i det.
Månen om natten.

Det må' ha lignet et øje.
Verden, som ser sig selv.
Vågner, ved at komme til bevidsthed.
Og der!
Lige midt i det hele:
Mennesket.

De har stået og holdt øje ude bag ved forhænget, ham, du kalder menneske, og hende, du kalder liv.
Nu må de indtage deres plads.
Lige i midten.
Guds øjesten.
Verden, som ser sin Skaber.

Og selv om øjet blev mørkt – og hvilket mørke! – så er så meget her stadig. Jeg har lige set en fiskehejre lette!

Og engang skal forårets forår gøre alt helt nyt.
Og engang skal morgenernes morgens lys tændes.
Himmel og hav!
Lys og mørke.
Lys.
Alt i Dig.

*

Herre, tag mit mørke.
Min tomhed.
Mit kaos.
Riv det åbent – om så det er som et åbent sår.
Skab Dit hjem, Herre!
Med fuglesvup og fiskesving og næbdyrsskøre væsener.
Lad nåde og frelse flyde som floder.
Have af barmhjertighed.

Tag mit øje som bolig.

Efterår

Jeg gik ud i skoven for at glæde mig i Dig,
spændt og i forventning til,
hvad du havde til mig.

Mens jeg venter,
pløjer mine støvler sig gennem faldne blade.
Kastanje.
Måske bøg.
Ved det ikke.
Jeg skal alligevel ikke tale med dem.
Kun lytte lidt.

Skoven dufter af den slags jord,
Du formede menneskene af.

Fuld af farver er vejen,
mens jeg venter.
Knitrende.

Tænker jeg:
Hvem ellers?

Hvem ellers kan skabe noget så skønt
og smagfuldt og appetitligt
som gullasch
af forfald?
Visnen.
Død.

Mens jeg venter, husker jeg,
da jeg i morges læste om Dig.
Det var hos Johannes.
2020-oversættelsen.

Der, hvor du plejede at sige:
"Det er fuldbragt!",
sagde du:

“Nu er alt, som det skal være!”

“Nu er alt, som det skal være!”

Lige der på korset!

Lige inden du døde.

“Nu er alt, som det skal være!”

Hvem ellers?

Som stille dis og tidlig aften

gennemvæder glæden skoven.

Kristus centreret

Morgen

Heller ikke jeg fordømmer dig

Høj sø

Morgen

Det første, du gi'r dig til,
li'så snart, du vågner, er at gå hen til bordet med dit puslespil.

Ik' noget med bad
eller kaffe eller smøger eller mad
først, og du trækker
heller aldrig gardinet fra før du gi'r los
og begynder at slå
med dine brikker.

Du gør det hver eneste morgen, jeg har set det selv,
hvordan du kæmper frustreret og fokuseret med puslespillet af al magt
Men alligevel
har jeg aldrig set det mere end højst halvlagt.

Nogle gange tror jeg, du tror, motivet er hele verden.

Smerten

i dit blik når du febrilsk og længe
prøver at få det hele til at hænge
lidt sammen. Gi' lidt mening. Gå lidt op.

Og det er uden stop,
når jeg ser dig lede og spejde og skue
efter det, Martin Luther King sagde om historiens bue,
og om den faktisk bøjer
af retfærdighed. Og om der er noget højere.
Noget at stå op for. Stop' op for.
Noget at hop' op for.
Ud i verden, ud af sengen, ud at vågne og vække sig.
Men brikkerne i puslespillet vil ikke rigtigt lægge sig.

Andre gange er det dig selv, du prøver at lægge,
dit selvbillede, din persona, række for række
Men brikkerne vil ikke strække.
Lidt li'som timerne i den her uge,
du heller ik' rigtig kan overskue.
Og tænk, at den her halvfærdige avatar
har ansvar
for et ægte levende menneske. Barn!
Med så mange skridt foran sig, det endnu ik' har trådt.

Og hvis vi er de voksne nu, hvem siger så, at alt bliver godt?

Du leder efter en brik,
der kan dæk'
og håber, du ik' bli'r afsløret, før du finder noget retning
i din personlige puslespilslægning.

Og så er der alle de gange, hvor brikkerne bare er sorte
li'som de bange tanker, som gjorde søvnens timer korte.
Sort som spindelvæv og bananfluer, man umuligt kan tælle.
Sorte knuder og huller. Asiatisk i vælde.

Alligevel lægger du brikkerne op ved siden af hinanden, bare for at se hvad det kan gi.
Om man kan vride mørket for lidt læring. Noget med håb om forandring i.
Men læring kræver lys, og det er på lyset, at håbet beror.
Og den slags er der intet af på dit puslespilsbord.

*

En morgen banker det på døren, mens du sidder dér ved bordet for dig selv.
Du åbner op, og der står en fyr, mellemøstlige træk, han slår dig lidt som en rebel.
Men milde øjne, som lyser og gnister, da han tager til orde:

"Vidste du godt, at jeg stadig vælter borde?"

Og nu har jeg udkig på dit. Og jeg ville elske at la' det smage min sandal."
Og du kigger stille op på ham, og gi'r et forsagt og forsigtigt nik som signal.

Du kan godt fornemme, at Han godt ved, at det her, det ik' er så'n bare lige,
og det har du ret i, for nu hører du ham sige:

"Hvor jeg kommer fra, kalder vi det her at sige farvel til livet,
farvel til sig selv, dø og miste – og finde livet igen som givet.
Men frygt ikke! Jeg har gået vejen før, og jeg er din følgesvend."

Jeg bliver simpelthen så glad, da jeg ser dig smile alvorligt og nikke igen.

Og i slowmotion ser du de fyger
som gløder af ild til Skt. Hans
Puslespilsbrikker i byger,
som syreregn uden stedsans.

Og i slowmotion ser du dem falde
Som når det skælver om kirsebærtræer.
Som manna fra himmelske sale.
Som en fløjtende flyvende hær,
Som forårsregn på den knastørre jord
Og med et er der hverken spor
at puslespil eller puslespilsbord.

Og nu river han gardinerne til side
i en glidende bevægelse og proklamerer:

"Nu er alting nyt.

Før troede du, at du skulle bære det store billede, se de store sammenhænge,
Mit barn, alt det har du slæbt på alt for længe!
Som om, at alt det kunne være inde i dig!
Barn, det store billede bor godt og trygt hos mig!

Og hvis jeg bare kunne vise dig billedet, som jeg ser det, og hvor jeg fører det hele hen.
Den verden, jeg føder, det jeg ser og gror i dig, selv dit dystre og uglede sind!

Det er så smukt, at det er til at dø over! (Sku' det til, ville jeg gøre det igen.)"

*

En fiskehejre flakser forbi dit vindue gennem solens gyldne tråde,
mens han taler til dig om at gøre det med morgener på en ny måde.

"Morgen er skabelse. Kærlighed. Liv som opstår og vender tilbage",
det fortæller han, og så citerer han en digter fra gamle dage:

"På himlen har han rejst et telt
til solen, den går som en brudgom ud af sit kammer,
den gennemløber sin bane glad som en helt."

"Og", fortsætter han, "nogle gange rammer

det dig, strålerne varmer,

morgenens fyrværkeri.

Andre gange må du vide, at bag skyerne sker den vildeste sprudlende symfoni.

Og kan du høre, hvad det er, jeg hvisker, hvert eneste morgengry?

'Denne dag har jeg skabt til din glæde. Min nåde er altid ny!'

Så nu giver jeg dig et nyt morgen-bud: Før mad,

før kaffe, før bad:

Vær glad!"

Og så slutter han med at låne lidt ord fra den gamle digter igen:

"Denne dag har Herren skabt, lad os juble og glæde os på den."

Heller ikke jeg fordømmer dig

I mit hoved
strømmer en flod
af frådende farisæere, skrigende skriftkloge.
De har ladet deres Bibelbog,
kanonerer med kanoniserede ord
og synger som et tryklufsbør,
et pegefingekor.

Midt i det hele. Lige der.
Står jeg. Og mærker mig mere nøgen, end jeg er.
For de kastede trods alt et lagen
om mig (- bøjer hovedet og holder det med hagen),
da de slæbte mig med
fra mit mørkekammer – hemmelighedernes sted
– til det her torv, den her menneskesværm,
af folk, som håber på lidt reality-TV uden skærm.

De råber om loven. Men, tro mig, jeg kender loven. Ja, hvad mere er:
Jeg føler den. Den er indeni mig. Den bor lige her.
Li'som DNA. En dobbeltstreng snoet af angst og af skam.
I et fastlåst, uophørligt og helt lovmæssigt lovprogram.
Jeg ved bedre end nogen, hvad de greb mig i, og hvad jeg har forvoldt.
Solens stråler lyser torvet op, men her er isnende koldt.

Råbene ræsonnerer. Larmen i mig og rundt omkring.
Et stødt tiltagende ekko. Kun Du siger ingenting.
Som var du en dommer i Serie A samles de om dig og appellerer,
men du sætter dig bare stille på hug og begynder at fingerere
med sandet. Du skriver vist noget.
Og med et bli'r her så stille. De mest højtråbende er gået.
Nothing more to see here! Det siver fra menneskemassen.
Sådan stilner du Stormen på Tempelpladsen.

Men det er ikke kun det.
Det er ikke kun det!

Det er ikke kun den lille larm, det er også den store, indeni, som tier.
Stille.

Det er det, du siger.
Det er Det, Du siger!

"Heller ikke jeg fordømmer dig."

Og det. Alt Det! Du ikke siger.

Ikke noget: "Altså, hvad tænkte du dog på?!",

et "Hvordan tror du i grunden selv, de sidder og har det?"

eller "Hvordan mon det nu skal gå? Og tror du, de klarer det?"

Ikke så meget som et stille: "Det var dumt", lidt anglen efter anger og bod.

Du ku' sagtens ha' sagt det. Det havde stadig været nåde i overflod.

Alt, Du siger er: "Heller ikke jeg fordømmer dig."

Der står de, ordene, og kigger mig så skamløst i øjnene.

De har ikke engang et lagen på. Helt. Nøgne!

*

Enten er de det rene fantasteri, dine sidste ord,

eller også er de af den slags, som skabte den her jord.

"Gå bort. Synd fra nu af ikke mere."

Som om, jeg ikke står lige her og forsøger at økonomisere

med et lagen, som ikke helt kan nå både top og tå.

Som om Du har glemt den måde, jeg lige er blevet afsløret på.

Som om jeg ikke er Synder med Stort S og i stykker og Bad News og breaking.

Som om du ser på mig, som om jeg er Some Kind of Saint in the Making!

Altså, hvem tror Du i grunden, jeg er?

Hvem tror Du, jeg er?

Det, jeg ved er: Den, du ser, er den, jeg vil vær'!

Mens jeg går hjem mærker jeg det solvarme torv under mine tæer.

Høj sø

En dag
vil jeg kigge
ud over rælingen
måske blive bange
i hvert fald konstatere
at det stormer vildt
og at vi sikkert
går under
og så
stavre hen til dig
og uden at vække dig
sådan rigtigt
stille
spørge
om du kan rykke lidt
så der er plads
til en til.

Ansvarlig

Til den som er udmattet. En velsignelse.

Nat i Gudsriget

Indflyttingsklar

Til den som er udmattet. En velsignelse.

Digtet er en oversættelse af John O'Donohues digt "For One Who Is Exhausted, a Blessing".

Når hjertets rytme bliver hektisk,
tager tiden trykket på sig; indtil den går i stykker.
Så falder al den stress, du holdt for døren,
over sindet som en endeløs tiltagende tyngde.

Sindets lys mister sin glød.
Hvad du før kunne tage hen ad vejen,
sætter nu viljen på overarbejde.

Udmattelsen invaderer din ånd.
Tyngdekraften er flyttet ind i dig
og trækker hver eneste knogle ned.

Tidevandsrytmen, du aldrig værdsatte, er standset,
og du er strandet på usikker grund.
Noget inden i dig er lukket ned;
og du kan ikke skubbe dig selv tilbage i livet.

Du er tvunget til at gå ind i en tom tid.
Den lyst, som drev dig, er slukket.
Der er ikke andet at gøre nu end at hvile
og tålmodigt lære at modtage det selv,
som du forlod i dages ræs.

Først vil dine tanker blive mørkere
og tristheden tager over som dovent uvejr.
Strømmen af ugrædte tårer vil skræmme dig.

Du har rejst for hurtigt på forkerte grunde.
Nu er din sjæl kommet for at tage dig tilbage.

Søg tilflugt i dine sanser, åben op
for Alle De Små Mirakler, du skyndte dig igennem.

Bliv tilbøjelig til at se Regnens Vej,
når den falder langsomt og frit.

Efterlign Skumringens Vane.
Tag dig tid til at åbne forvebrønden,
som opdrog dagens lys.

Bevæg dig langs Stenens Stilhed,
indtil dens ro kræver dig.
Vær overdrevet mild mod dig selv.

Hold dig væk fra De Irriterede i ånden.
Lær at blive hængende hos De Lette.
De, som føler, at de har al tid i verden.

Gradvist vil du vende tilbage til dig selv
- med en ny opøvet respekt for dit hjerte;
og den glæde, som bor langt inde i langsomheden.

Nat i Gudsriget

Guds rige er en cocktail af sved
fra et får uden mæle og rystende angst.
Fra en løbende hyrde, der bøjer sig ned
og slynger om halsen sin udlodne fangst.

Guds rige er, når alting vælter
som Babelstårne af lister og pligt,
og glasfacader og skærme smelter,
så sjælen igen finder retning og sigt.

Guds rige er at finde sin ro
Under stormende vande – og længere nede
Selvom lyset bliver mørke; vi er dog to.
Og mørke bliver lysvæld, hvor Du er tilstede.

Indflyttingsklar

Herre, tag mit hjerte som det er:
En gammel knoldet mark.
Og plant og dyrk din have der.
Og skab som du har sagt.

Herre, grav en brønd så dyb,
at kilder pibler sagte op;
til vandløb bugter sig
og stille bruser i min krop.

Til Du er alt i mig:
Herre, bo her
Herre, bo.

Til Du er alt i mig:
Herre, gro her
Herre, gro.

Herre, kør en tur med småt
og brændbart. Lug mit ukrudt ud.
Af råd og visne tanker,
tænd et bål af nåde, Gud.

Herre, ånd på ny og skab af mig
et redskab for din fred
og lad mig se dig pløje vej
fra frygt til kærlighed.

Til alting er i Dig:
Herre, bo her
Herre, bo.

Til alting er i dig:
Herre, gro her
Herre, gro.

Billeder

Forside	@rawpixel.com (freepik.com)
6	David Clode (unsplash.com)
14	Akira Hojo (unsplash.com)
24	Jon Tyson (unsplash.com)
38	Harli Marten (unsplash.com)

Tørstig - 12 digte

Udgivet april 2024
Fotos: unsplash.com